

[Ministeren for offentlige arbejder]

de ansvarlige myndigheder får lagt brikkerne bedre på plads.

Men at nogen kunne forestille sig, at jeg på grundlag af en enkelt artikel i en sådan serie skulle tage et initiativ af den rækkevidde, der her er tale om, forekommer mig fantastisk. Det gælder ikke mindst, når holdbarheden af de præmisser, den pågældende artikel bygger på, kan drages i tvivl, hvilket i øvrigt også – og det med rette – fremgår af andre artikler eller indlæg i forbindelse med samme serie.

Mit svar på det stillede spørgsmål skal derfor kort og godt være et nej.

Spm. nr. S 484

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/1 83) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Har ministeren meddelt amter og kommuner, at de gør klogt i hurtigst muligt at få nedlagt de amtslige trafikselskaber?«

Begrundelse

Det er jo nu klart for enhver, at der ligger milliardbesparelser at hente ved at privatisere danskernes behov for persontransport, og det er jo flere gange blevet påvist, at individuel transport er langt den billigste transportform fremfor de store busser, der kører rundt og ødelægger gader og veje, fylder urimeligt op i trafikken og giver borgerne urimeligt stort forbrug af tid for at komme fra sted til sted.

Besvarelse (17/1 83):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg har så stor tillid til amter og kommuner, at jeg tror, de selv kan finde ud af, hvorledes de ønsker den kollektive trafikbetjening i deres områder tilrettelagt og organiseret. Mit svar er derfor nej.

I øvrigt kan jeg henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 482.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 90:

Forslag til lov om ændring af lov om levnedsmidler m.m.

Af Hove Sørensen (SF) m.fl.
(Fremsat 16/12 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Levnedsmiddeloven blev vedtaget i 1973 som et led i miljøreformen. Hovedformålet med loven var harmonisering af lovgivningen samt at opnå en tværgående regulering med hensyn til tilsætningsstoffer, forurening og mærkning.

I 1978 blev der gennemført nogle mindre ændringer af loven. Ændringerne blev enstemmigt vedtaget, og der blev ikke på dette tidspunkt fundet behov for yderligere ændringer. Det er tilsyneladende forslagsstillerens opfattelse, at der nu er opstået behov for en revision af loven.

Mit udgangspunkt for behandlingen af dette lovforslag er, at levnedsmiddeloven har fungeret efter hensigten og har vist sig at være et godt redskab. Forbrugerne og industrien, som følger loven til daglig, har da heller ikke ønsket ændringer af principperne i loven.

Jeg er enig i, at levnedsmiddelovgivning kan spille en rolle ved forebyggelsen af en række sygdomme, og i, at de sundhedsmæssige hensyn altid først skal være tilgodeset i levnedsmiddelspørgsmål.

Det er imidlertid min opfattelse, at der allerede inden for lovens eksisterende rammer er mulighed for at udstede de nødvendige regler til beskyttelse af forbrugerne mod sundhedsrisiko og vildledning. Jeg mener altså ikke, der er behov for en revision af levnedsmiddeloven, og mener i øvrigt, at en ændring af en så væsentlig lov må bero på grundige overvejelser baseret på konstaterede mangler i loven. Spørgsmålet for mig er, om ikke forslagsstillerne snarere ønsker en debat om, hvilke regler der bør udstedes i medfør af loven, end en egentlig ændring heraf.

Forslagsstillerne peger specielt på tilsætningsstof-, forurenings- og ernæringsområdet. Jeg siger ikke, at der ikke er flere problemer tilbage på disse områder, for det er der, men de kan løses og bliver løst inden for den gældende lovs rammer – så vidt muligt i enighed mellem erhverv og forbrugere.